

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 291/2018-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Adamed Czech Republic s. r. o., Thámová 137/16, Praha 8, Česká republika, zastúpenej advokátkou JUDr. Andreou Považanovou, Elišky Peškové 735/15, Praha 5, Česká republika, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12 CbPv 18/2017-186 z 28. decembra 2017 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 CoPv 3/2018-365 z 19. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Adamed Czech Republic s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2018 doručená a 9. augusta 2018 doplnená sťažnosť spoločnosti Adamed Czech Republic s. r. o., Thámová 137/16, Praha 8, Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného

porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 CbPv 18/2017-186 z 28. decembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 43 CoPv 3/2018-365 z 19. apríla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 18. januára 2018 jej bolo doručené napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým rozhodol okrem iného o nariadení neodkladného opatrenia proti sťažovateľke. Sťažovateľka podala proti predmetnému uzneseniu 2. februára 2018 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 19. apríla 2018 tak, že rozhodnutie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia potvrdil.

3. Podľa názoru sťažovateľky postup okresného súdu a krajského súdu porušujúci ňou označené práva spočíva v tom, že súdy rozhodli o otázke, na ktorej posúdenie sú vyžadované odborné znalosti, resp. vedecké poznatky podľa ustanovenia § 206 a § 207 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), bez prevedenia akéhokoľvek odborného vyjadrenia od odborne spôsobilej osoby, resp. bez uskutočnenia znaleckého dokazovania. Krajský súd sa pritom prekvapivo a bez akéhokoľvek zdôvodnenia odchyľil od svojho predchádzajúceho právneho názoru vyjadreného vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, v ktorých vyžadoval znalecké dokazovanie pre osvedčenie tvrdenia, že určitý liek spadá do rozsahu ochrany určitého patentu.

4. Sťažovateľka zároveň poukázala na skutočnosť, že zákon (konkrétne Civilný sporový poriadok) ustanovuje, že pri posudzovaní skutočností, na ktorých posúdenie sú potrebné odborné znalosti, má podľa § 206 CSP súd povinnosť na návrh strany vyžiadať odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby. V prípade, že rozhodnutie súdu závisí od posúdenia skutočností, na ktoré sú potrebné vedecké poznatky a nepostačuje odborné

vyjadrenie podľa § 206 CSP, súd má na návrh nariadiť znalecké dokazovanie a ustanoviť znalca.

5. Sťažovateľka argumentovala, že podľa jej názoru je všeobecne známe, že na posúdenie skutočnosti, či konkrétny liek spadá do rozsahu ochrany určitého patentu, je potrebné disponovať odbornými znalosťami predovšetkým z odboru chémie a farmácie. Je to nevyhnutné najmä pre účely presného stanovenia chemického zloženia konkrétneho lieku, analýzy terapeutického použitia daného lieku, posúdenia technického riešenia chráneného konkrétnym patentom a ich vzájomné porovnanie. Výsledkom zmienovaných činností je odborný záver, či konkrétny liek spadá alebo nespadá do rozsahu ochrany konkrétneho patentu. Sťažovateľka poukazujúc na rozhodnutie krajského súdu č. k. 43 CoPv 10/2017-501 z 24. augusta 2017 zhodnotila, že krajský súd takýmito špecifickými odbornými znalosťami z odboru chémie a farmácie nedisponuje.

6. Sťažovateľka konštatovala, že ak súd nedisponuje odborným vyjadrením, tak pri posudzovaní skutočností, ktorých posúdenie vyžaduje prevedenie odborného vyjadrenia, musí jednoznačne dospieť k záveru, že dané skutočnosti nie sú osvedčené. Súd nemôže suplovať odbornú činnosť odborne spôsobilej osoby, pretože nedisponuje potrebnými špecifickými odbornými znalosťami. Rovnaký záver platí aj pre skutočnosti, ktorých posúdenie vyžaduje prevedenie znaleckého dokazovania.

7. Sťažovateľka zrekapitulovala, že v súdnom konaní, ktoré vyústilo do vydania uznesenia krajského súdu, krajský súd posudzoval predovšetkým:

a) presné chemické zloženie lieku Escapelle s registračným číslom 17/0187/04-S a analýzu jeho terapeutického použitia;

b) presné chemické zloženie lieku Afternor 1,5 mg tablety s registračným číslom 17/0106/14-S a analýzu jeho terapeutického použitia;

c) analýzu technického riešenia chráneného európskym patentom č. 1448207;

d) porovnanie chemického zloženia lieku Afternor a analýzy jeho terapeutického použitia a analýzy technického riešenia chráneného európskym patentom č. 1448207, t. j. preskúmanie, či liek Afternor spadá do rozsahu ochrany európskeho patentu č. 1448207.

8. Nadväzujúc na uvedené sťažovateľka zhodnotila, že je evidentné, že uvedené skutočnosti sú skutočnosťami, na ktorých posúdenie sú vyžadované minimálne odborné znalosti z odboru chémie a farmácie. Pre posúdenie uvedených skutočností má súd povinnosť dodržať zákonom ustanovený postup, konkrétne v súlade s § 206 CSP si na návrh vyžiadať odborné vyjadrenie, resp. v súlade s § 207 ods. 1 CSP si na návrh vyžiadať vyhotovenie znaleckého posudku. Ak odborné vyjadrenie, resp. znalecké dokazovanie absentuje, je zrejmé, že súd má považovať dané skutočnosti za neosvedčené.

9. V súvislosti s postupom okresného súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého uznesenia okresného súdu, sťažovateľka uviedla, že uvedeným postupom okresný súd de facto suploval odbornú činnosť odbornej osoby, ktorej výsledkom malo byť odborné vyjadrenie posudzujúce predmetné odborné skutočnosti, resp. suploval odbornú činnosť znalca, ktorej výsledkom mal byť znalecký posudok. Sťažovateľka v tejto súvislosti konštatovala, že *„Výhradne na základe tohto zjavne nesprávneho postupu mal okresný súd za osvedčené nebezpečenstvo ujmy bezprostredne hroziacej navrhovateľovi neodkladného opatrenia zo strany sťažovateľa v rozsahu potrebnom pre nariadenie neodkladného opatrenia voči sťažovateľovi.“*

10. Sťažovateľka je toho názoru, že postup oboch súdov, ktorý vyústil do vydania napadnutých uznesení, je v priamom rozpore s kogentnými ustanoveniami § 206 a § 207 ods. 1 CSP, a preto aj v rozpore s čl. 144 ods. 1 ústavy. Popísané nerešpektovanie § 206 a § 207 ods. 1 CSP a čl. 144 ods. 1 ústavy okresným súdom a krajským súdom je de facto a de iure ich jurisdikčnou svojvôľou. Táto jurisdikčná svojvôľa okresného súdu a krajského súdu predstavuje taktiež protiprávny zásah do základných práv sťažovateľky, keďže odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu, ktorým je predvídateľnosť rozhodovania súdov a s nim súvisiaci princíp právnej istoty, majúci v konečnom dôsledku dopad i na princíp rovnosti účastníkov konania. Následkom jurisdikčnej svojvôle okresného súdu a krajského súdu došlo najmä k zásahu do základného práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zakotveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v sťažnosti žiadala, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 zákona č. 460/1992 Z. z., Ústavy Slovenskej republiky, a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12CbPv/18/2017-186 z 28.12.2017.

2. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 zákona č. 460/1992 Z. z., Ústavy Slovenskej republiky, a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12CbPv/18/2017-186 z 19.4.2018.

3. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoPv/3/2018-365 z 19.4.2018 sa ruší a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 EUR za porušenie jeho základného práva na spravodlivý proces.“

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

15. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00,

I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

16. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, veľmi zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

17. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 136/2014).

18. Ústavný súd poukazuje tiež na to, že účelom neodkladného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o neodkladnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní

o neodkladnom opatrení. Neodkladné opatrenia preto nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania. Neodkladné opatrenia predstavujú rozhodnutia, trvanie ktorých je v zásade obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené (IV. ÚS 257/2010).

19. V relevantnej časti napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré bolo potvrdené napadnutým uznesením krajského súdu, je uvedené:

„... Žalobca doručeným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia a jeho prílohami (výpismi z príslušných registrov) osvedčil, že je majiteľom patentu s účinkami na území SR, ktorý sa týka farmaceutickej kompozície obsahujúcej ako účinnú zložku levonorgestrel v množstve $1,5 \pm 0,2$ mg a jeho použitia na prípravu liečiva na pohotovostnú kontracepciu. Žalobca súčasne osvedčil, že je držiteľom rozhodnutia o registrácii lieku s názvom ESCAPELLE, na základe ktorého je oprávnený uvádzať na slovenský trh liek pripravený podľa predmetného patentu. Žalobca ďalej osvedčil, že žalovaný 1) uviedol na slovenský trh liek s názvom AFTERNOR..., ktorý podľa výtláčku zo stránky štátneho ústavu na kontrolu liečiv týkajúceho sa registrácie tohto lieku žalovaným 1) ako aj súhrnnej informácie o tomto lieku obsahuje ako účinnú látku levonorgestrel v množstve 1,5 mg v každej tablete a je rovnako ako liek ESCAPELLE indikovaný ako postkoitálne kontraceptívum určené na núdzové použitie do 72 hodín po nechránenom pohlavnom styku alebo po zlyhaní kontraceptívnej metódy. Nakoľko žalovaný 1) bez súhlasu majiteľa patentu (žalobcu) uviedol na trh v SR výrobok, ktorý je podľa jeho špecifikácie predmetom ochrany patentu, žalobca sa dôvodne domáha, aby porušovanie či ohrozovanie jeho práva bolo zakázané, pretože spôsobuje žalobcovi v postavení majiteľa patentu majetkovú škodu spočívajúcu v strate zisku nielen z možných licenčných zmlúv na používanie patentu, ale aj možnú stratu na zisku z predaja ním registrovaného lieku ESCAPELLE v dôsledku uvedenia na trh lieku AFTERNOR. Vedomosť žalovaného 1) o právach žalobcu k patentu nie je potrebné preukazovať - ide o skutočnosť známu z verejne prístupných registrov, ktorá sa predpokladá (prezumuje).

... Potrebu neodkladnej úpravy pomerov mal súd osvedčenú zo skutočnosti, že sporný liek AFTERNOR bol už uvedený na trh v Slovenskej republike, pričom jeho každým ďalším predajom žalovaný 1) zasahuje do práv žalobcu, ktorý má po dobu platnosti patentu

výlučné právo uvádzať na slovenský trh liek zloženia chráneného patentom, ktorého je majiteľom žalobca. Nakoľko podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia boli splnené, súd podanému návrhu vyhovel a žalovanému 1) uložil neodkladným opatrením povinnosti uvedené vo výroku č. I. až V. tohto uznesenia.“

20. Ústavný súd podotýka, že nespúšťa zo zreteľa rozdielnosť bývalej právnej úpravy predbežných opatrení a súčasnej právnej úpravy neodkladných opatrení (nariadených aj podľa osobitných ustanovení Civilného mimosporového poriadku), najmä oslabenie dočasnosti a provizórnosti neodkladného opatrenia, keďže jeho vydanie nemusí obligatórne nadväzovať na konanie vo veci samej.

21. V posudzovanej veci sťažovateľky však bolo vydané neodkladné opatrenie po začatí konania. Vydanie tohto neodkladného opatrenia teda nezbavuje okresný súd povinnosti plynulo konať a vo veci vydať rozhodnutie. Vzhľadom na to, že neodkladné opatrenie bolo vydané v už začatom konaní, je potrebné dodať aj to, že jeho trvanie je limitované aj procesným výsledkom konania vo veci samej (§ 335 ods. 1 subsidiárne aplikovaného Civilného sporového poriadku). Všetky procesné záruky, ktoré sťažovateľke poskytuje základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, sú teda naďalej zachované v pokračujúcom konaní vo veci. Uvedené tvrdenie podporuje aj skutočnosť, že z výrokovej časti, ako aj z odôvodnenia uznesenia o neodkladnom opatrení (rovnako aj napadnutého potvrdzujúceho uznesenia krajského súdu) vyplýva, že ide o dočasnú úpravu pomerov.

22. Krajský súd v relevantnej časti napadnutého potvrdzujúceho uznesenia uviedol:

„... Ako na to poukázal aj súd prvej inštancie, neodkladným opatrením súd upravuje pomery strán sporu dočasne a rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu vo veci. Neodkladné opatrenie je osobitným inštitútom procesného práva, ktorý umožňuje súdu rýchlo a pružne zasiahnuť do právneho vzťahu sporových strán za predpokladu, že v návrhu sú osvedčené rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce jeho nariadenie, a to pokiaľ ide o osvedčenie pravdepodobnosti existencie nároku, ktorému je nutné poskytnúť ochranu a zároveň aj o osvedčenie nebezpečenstva ujmy bezprostredne hroziacej navrhovateľovi neodkladného opatrenia v prípade, že

neodkladné opatrenie nebude nariadené. Súd pri rozhodovaní o nariadení neodkladného opatrenia nevykonáva dokazovanie a nepreskúmava tvrdenia strán v súvislosti so sporom vo veci samej, skúma iba. či z tvrdení navrhovateľa a z nich predložených listinných dôkazov vyplýva, že v konkrétnom prípade je potrebné neodkladne upraviť pomery strán v záujme zachovania ohrozených práv navrhovateľa neodkladného opatrenia. V zmysle § 329 ods. 2 CSP je pre neodkladné opatrenie rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

... Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie v tom, že žalobca osvedčil, že je majiteľom patentu s účinkami na území SR, ktorý sa týka farmaceutickej kompozície obsahujúcej ako účinnú látku levonorgestrel v množstve $1,5 \pm 0,2$ mg a jeho použitia na prípravu liečiva na pohotovostnú kontracepciu a súčasne osvedčil, že je držiteľom rozhodnutia o registrácii lieku s názvom Escapelle na základe ktorého je žalobca oprávnený uvádzať na Slovenský trh liek pripravený podľa vyššie uvedeného patentu. Odvolací súd súhlasí aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca osvedčil, že žalovaný 1/ uviedol na slovenský trh liek s názvom AFTERNOR, ktorý obsahuje ako účinnú látku levonorgestrel v množstve 1,5 mg v každej tablete a rovnako ako liek žalobcu Escapelle je indikovaný ako postkoitálne kontraceptívum určené na núdzové použitie do 72 hodín po nechránenom pohlavnom styku alebo po zlyhaní kontraceptívnej metódy. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je podľa názoru odvolacieho súdu preskúmateľné, súd prvej inštancie uviedol právne predpisy, na základe ktorých rozhodol, odôvodnenie jeho rozhodnutia je postačujúce pre zdôvodnenie splnenia podmienok pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia.

... K námietkam žalovaného 1/ v odvolaní odvolací súd tiež uvádza, že v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca ako navrhovateľ neodkladného opatrenia rozhodujúce skutočnosti osvedčil, a to aj bez znaleckého posudku. Pokiaľ ide o osvedčenie samotného nároku je osvedčené, že žalobca je majiteľom patentu a podal návrh vo veci samej, smerujúci na ochranu ohrozených práv žalobcu. Účelom nariadenia neodkladného opatrenia je práve predchádzanie možným škodám, preto nie je potrebné overovať tvrdenia žalovaného 1/, že žalobcovi strata zisku vzniknúť nemohla, pretože žalobca podľa vedomostí žalovaného 1/ neuzatváral licenčné

zmluvy pre trh v Slovenskej republike s tretími osobami, ale svoje výrobky dodáva na tento trh výhradne sám.

... Európsky patent č. 10448207, vlastníkom ktorého je žalobca je platný na území SR a pokiaľ aj došlo k zrušeniu patentu v inom štáte Európskej únie, nemá to vplyv na existenciu platnosti tohto patentu na území Slovenskej republiky, nakoľko tento môže byť zrušený len na základe národných predpisov. Odvolací súd preto nemôže prihliadať k námietkam žalovaného I/, podľa ktorých žalobcovi udelený patent nespĺňal zákonné kritériá patentovateľnosti, čo podľa žalovaného I/ významným spôsobom spochybňuje záver o nevyhnutnosti poskytnutia okamžitej ochrany práva z patentu, ktorý podľa žalovaného I/ bude s vysokou pravdepodobnosťou zrušený. Súd pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vychádzajú z aktuálneho skutkového aj právneho stavu. Preto pokiaľ aj žalovaný I/ podaním zo dňa 06.03.2018 doplnil svoje odvolanie o kópiu návrhu na zrušenie patentu EP1448207 s pôsobnosťou pre Slovenskú republiku, ktorý žalovaný I/ podal dňa 26.02.2018 na Úrad priemyselného vlastníctva SR nemá to vplyv na posúdenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia. Samozrejme, je plne v kompetencii žalovaného I/, aby si uplatnil prípadné nároky na náhradu škody voči žalobcovi.“

23. Vychádzajúc z citovaného ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenia napadnutých uznesení zodpovedajú požiadavkám primeraného odôvodnenia rozhodnutia o neodkladnom opatrení, sú vnútorne konzistentné a zrozumiteľné a zaoberajú sa všetkými pre posúdenie veci podstatnými skutočnosťami. Vzhľadom na to, že ústavný súd nie je oprávnený nahrádzať úvahu všeobecných súdov vychádzajúcu z ich skutkových zistení vo veci svojou vlastnou, a to zvlášť s prihliadnutím na dočasnú povahu neodkladného opatrenia, ústavný súd konštatuje, že nie je ústavne relevantný dôvod do napadnutých rozhodnutí z jeho strany zasahovať. Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018